

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Epistola Græca Simonis Lithi Miseni Calvinistæ In Sva
Elementa**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1605

Prophetiæ Misenicæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70627](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70627)

Sen. lib. 3.
de ira.

Cum Catoni causam agenti, ait Seneca, in frontem mediam, quantum poterat, attracta pingui saliva, inspuisset Lentulus, absterxit faciem; & affirmabo, inquit, omnibus Lentule, falli eos, qui te negant os habere. Idem & ego de Miseno, eiusque conuiciorum sputamentis dicam.

Monebat veterum quidam suos, ut conuiciatores non aliter audirent, quam si dicerent;

ὦ ξένοι

ἐπεὶ ὅτε κακῶ, ὅτ' ἀφρονι φωνή εἶσθε

ἔλέτε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ νύ τοι ὄλβια δόξεν.

Quos versus sic reddidit interpres.

Hospes non mihi tu malus insipiensque videris.

Vive, vale letus, tibi Dii dent prospera multa.

Huius monitis libens obtempero, quoties Misenus linguam in conuicia soluit.

Etiam Propheta factus est Misenus; sed Baaliticus. Futura nunciat; sed Baaliticè. Assumptis cornibus cum parabola sic vaticinatur ex tripode Caluiniano.

Prophetia Misenica.

Prima Prophetia. Iesuitas in Gallia concionantes aut rem diuinam facientes, has voces prolaturus esse o Rex. & vos reliqui, qui maximam in Gallia dignitatem obtinetis, euicite hereticos, euicite Caluinistas, quippe impios & Epicureos: reliqui autem Pape Romano fidem habentes, quod felix faustumque sit, idolatria

lolatria & artolatria initientur. En quàm acuta mentis acies huic fatidico vati. Arcana mentium; & quod mirabilius, necdum exstantia, nouit; nec nouit tantum; sed & pandit; vt pariter noscamus. Sed quid si spiritu mendaci instinctus hæc præcinuit? Quis dubitet? Nam vt Iesuitæ suo munere in Galliis fungantur, cuius gratia à maximo Rege clarissimoque Parlamento reducti, & ab amplissimis ciuitatibus expetiti sunt; & adhuc expetuntur: non opus est, vt in tragicas, illas exclamationes prorumpant, proponendo clarè, distinctè, ornatè Catholicæ veritatis pulchritudinem; & sedatè refellendo & conuellendo sectæ vestræ vanissimam imperitiam & insipientiam; idque palam, & publicè in cathedris Scholasticis & Ecclesiasticis; itemque iuuentutem bonis literis & moribus assiduè & fideliter informando; vocationi suæ abundè satisfaciunt; & à synagoga vestra prædam expectatam strenuè auertent: vt proinde exclamationibus & obtestationibus *Prædicantium propriis* absque causæ Catholicæ detrimento supersedere possint. Dico, *Prædicantium propriis*. An non enim in Saxonia & passim alibi vociferantur; ô Princeps, vosque, qui ad Reipublicæ clauum sedetis, expellite Calvinianos. Exterminate impios & Epicureos?

reos? Nonne hæ voces expulerunt te ex Mis-
 nia in Palatinatum? Nonne tam isti Luthera-
 ni, quàm tui Caluiniani Stentoreis vocibus,
 vbi rerum potiuntur, intonant: *Eiicite Papi-
 stas; profligate Iesuitas.* ἐκασὲς ἐκασὲς ἐσε βέλῃλοι. *Foras
 Papista, foras Iesuita.* An non istę tuorum Sym-
 mystarum cantiones exturbarūt omnes Ca-
 tholicos ex ditionibus vestris? An non tam
 altè in vestra pectora descenderunt; vt Iesui-
 tarum quispiam vix via regia & publica vitæ
 securus per prouincias à Caluini pestifera
 aura afflatas, iter agere possit; & quidem in-
 dies minus. Quia Caluini spiritus caueæ tam
 diuturnæ inclusus; exire in publicum; sitim-
 que restinguere Clerico & Iesuitico, cruore
 gestit.

II. Prophetia. *Iesuitas denuò Galliam turbatu-
 ros.* μάνη κακῶς. *Denuò non turbabunt; quia an-
 tea nunquam turbarunt. Tu, tu, & domus
 Caluini tui regnorum turbatores estis. Tu,
 tu, inquam Misene, vates Baalitice. Vin afferri
 noctuam, inquit Comicus, quæ tu, tu, vsque dicat
 tibi, nam nos iam defessi sumus.* Qui his ipsis
 mensibus turbauit Hungariam, eamque le-
 gitimo Domino; Augusto Imperatori eripe-
 re conatus est; is antea in tempestates conie-
 cit Galliam. Quis ille? Quis, nisi Lutheranus
 & Caluinianus spiritus? Turcismi & Tartarif-
 mi

mī frater? propterea Turcæ & Tartari tam cupidè huic spiritui in aciem prodeunti suppeditatum accurrerunt? Sed gratia Deo & Dei-
paræ Virgini; Pannoniæ protectrici: reliquis-
que cœlitibus; quorum ope & favore remis-
sus est cum copiis suis eò vnde exstiterat; ad
loca, vbi *Ferrei Eumenidum thalami, & discordia
demens; Vipereum crinem vittis innexa cruentis.*

Scribit Ioannes Thvvrozius in Chronicis
Hungaricis; Hungaros recēs ad fidem Chri-
stianam traductos, impostorum quorūdam
persuasionibus eò processisse; vt retrò ad pa-
ganismum respectarent; manuq; facta; arma-
ti abs Rege suo hæc postularent. *Concede nobis
ritu Patrum nostrorum in Paganismo viuere; Episco-
pos lapidare; Presbyteros exterminare, Clericos stran-
gulare, decimatores suspendere, Ecclesias destruere,
campanas confringere.* Honestissima profectò
postulata; & digna, quibus Rex Christianus
annueret. Cū, vt par erat, nollet; ferro fran-
gēda fuit ferro iam cincta improbitas. Quis
belli illius Auctor? Rex pius, an profanitas
subditorum? Quid aliud precatur spiritus
Caluinianus; quàm illud ipsum; quod petie-
runt desertores illi Hungari? *Concede nobis in
Euangelio nuper nato viuere; Episcopos exterminare,
Presbyteros, Clericos, Monachos, & ante omnes, Ie-
suitas, laqueo aut gladio enecare; Ecclesias expilare;*
&

&

& in stabula vel horrea commutare; companas in bombardas vertere; calices in cyathos: Sacra vasa in pocula. Vbi Turcicis hisce hæretici genij desiderijs non annuitur; mox Tartaream Bellona tubam inflat, & rauco strepūt cornua cantu, & tunc tempus equos, tunc poscere currus, vel potius hastas & sclopos.

III. Prophetia. *Iesuitas iterum ex Gallia expulsam iri.* Tam vera scilicet, quàm erat prior illa tua, Iesuitas in Galliam nunquam reuocatum iri. Mentitus es antea. Cur non & iam mendax habearis? Decepisti & deceptus es antea; cur non & modò? Nos, Misene, hoc tempore in diuinæ prouidentia suauissima dispositione, & in maximi Regis pro Societate nostra decreto libenter conquiescimus. & quia tales Prophetæ, qualis tu, nequaquam sumus; de futuris nihil certò scimus; sed benè confidimus: speramusq; , dum Catholicis in Gallia locus erit; nobis itidem locum fore: illud etiam de diuina clementia nobis firmiter pollicemur, nunquam futurum, vt nos orthodoxis, causam expulsionis præbeamus. Nam si à vobis eiiceremur, id non magis mirum foret, quàm si calor potentior, expellat frigus debilius; nulla pax vobis dum Calviniani estis, nobiscum vnquam erit, nulla concordia. *Ante lupos rapiunt hædi,*

hædi, vituli antè leones, Delphini fugient pisces, aquila antè columbas, Et conuersa retro rerum discordia gliscet.

Quare quidquid siue in Gallia, siue alibi ex Hæreticorum violentia & truculentia nobis acciderit; clamabimus cum illo. *Vim volunt afferre? præsto sum. Eicere volunt? Exeo indicta causa. Nolunt audire? causam non dico. Aliud quidpiam conantur? Agant. Nihil duri, nihil acerbi mihi erit, quod Rempublicam (Ecclesiam) tutabitur. Non enim illis victis cedo, sed incolumibus vobis (Orthodoxis) me condono: neque enim mors miseranda est, quæ ob Rempublicam (Ecclesiam) capitur; neque exilium turpe, quod virtute suscipitur, cum præsertim nonnullam hæc pœna habeant in se consolationem. Nam vitam si eripiunt, nõ adimunt gloriam immortalem: si exilio multabunt, corpus, non animum à Republica (Ecclesia) remouebunt. Nam vbi-
cunque ero, hoc cogitabo, hac semper cura mea erit; meq; vobis (Catholicis Galliæ incolis) ereptum, non à vobis repudiatum existimabo.*

IV. Prophetia. Forsan post Davidis mortem, Salomonem aliquem exoriturum, qui necem eorum, quos Ioab iniuste occidit, vindicaturus sint. Admodum mysticus & allegoricus fit Propheta noster lapideus. Commentario ergo opus est; vt inuolutæ allegorię euoluantur. Post inuictissimum istum Regem Societatis nostræ de-

fenforem, & in Galliis restitutorem, auguratur Misenicus aruspex, fore Regem, qui alio in Iesuitas sit animo; (nam qui iniuste à Iesuitis occisos vindicet, nullus erit; nec esse poterit; cum quos Iesuite peremerint, nullus vnquam iuste sit reperturus aut nominaturus.) Sed falleris, ô vane vates. Multi anni Regi Christianissimo. *De nostris annis Regi Deus augeat annos. Serus in cœlum redeat, diuq; Latus interfit populo Pipini, Neue te nostris vitiis iniquam Ocyor aura Tollat, hinc magnos potius triumphos, Hic amet dici pater atque princeps.*

Sed tamen, cum, qui fatali necessitate omnes præstolatur vitæ finis, aduenerit; non deerit, qui tanti Regis solium in æquitate & iustitia teneat: Iam enim ex nobili arbore aureus succreuit, indiesq; felicibus incrementis succrescit ramus; qui traditam sibi fidei & Societatis nostræ tuendę lampadem non patietur vnquam exstingui, *pacatumq; reget patriis virtutibus orbem.* Et vt hoc solandi tui gratia adiiciam, iam Serenissimus DELPHINVS patriam pietatem imitatus, Societati IESV VIENNÆ, nobilissima ciuitate, in signe Collegium erexit: vbi superiore autumno Scholæ, auspiciis tanti Principis, apertæ sunt, magno vrbs illius applausu; & studiosæ iuuentutis frequenti accursu.

V. Pro-

V. Prophetia. *Iesuitas tantis beneficiis ingratos fore. At ego te mendacē & esse, & cum his Prophetiis tuis perpetuò fore pronuncio. Quod summus Orator post reditum ab exilio populo Romano pollicitus est, idem nos pollicemur Gallia; eiusq; Christianissimo Regi Henrico IV. Quid igitur maximus ille orator? Memoriam vestri beneficij colam benevolentia sempiterna, non solum dum anima spirabo mea, sed etiam cum mortuo monumenta vestri in me beneficij permanebunt. In referenda autem gratia hoc vobis repromitto, semperq; prestabo, mihi neque de Republica in consiliis capiendis diligentiam, neque in periculis à Republica propulsandis, animum, neque in sententia simpliciter referenda, fidem; neque in hominum voluntatibus pro Republica ledendis, libertatem, nec in perferendo labore industriam, nec in vestris commodis augendis gratam animi benevolentiam defuturam: atque hæc cura erit infixæ animo meo sempiterna. Quam ergo operam fidemque ob acceptum reuocationis beneficium promisit M. Tullius Quiritium temporali Reip. hanc nos, ceu Religiosos decet, promittimus Gallicanae Ecclesiae; atq; adeò Reip. quia bonum Ecclesiae, ad Reipub. commodum permanat.*

VI. Prophetia; quam non reprehendo, sed obuiis vlnis amplector. Vaticinatur nos, aliosque Catholicos nobiscum, hymnos Deo

& Deiparę Virgini decantaturos ob nostrum in Galliam reditum. Vera hęc canis, Misene; Deo Cœlitibusq; hymnos cecinimus; & adhuc canemus; laudesq; & grates debitas perpetim persoluemus ob hoc cœleste, & contra expectationem vota; vestra impartitum nobis beneficium. Quod eò gratius & dulcius est; quo clarius animaduertimus; quàm de Ecclesia bene mereri cupientibus molestum sit, carere amplissimo illo nobilissimarum ciuitatum teatro, ex quibus exire iussi eramus. *Et si homini nihil est magis optandum, inquit Oratorum præcipuus, quam prospera æquabilis, perpetuaq; fortuna, secundo vita sine vlla offensione cursu, tamen si mihi tranquilla & placata omnia fuissent, incredibili quadam & pœnẽ diuina, quæ nunc, vestro beneficio, fruor, lætitiæ voluptate caruissem.* Simile quid de Societate nostra dicere licet.

Cur ergo hymnum *ὁμολογιῶν* & regressio- nis vocibus elatis non concinat; & ad concinendum omnes orthodoxos inuitet? Et quidem hymnum, a B. Dauide præstantissimo Hymnographo, desumptum. *Omnis terra adoret te, & psallat tibi: Psalmum dicat nomini tuo. Venite & videre opera Dei, &c. qui conuertit mare (illud illud ærumnarum) in aridam, (hoc est, in pacem & tranquillitatem). Qui dominatur in*
virtute

Psal. 65.

virtute sua in aeternum, &c. Benedicite gentes Deum nostrum, & auditam facite vocem laudis eius: Qui posuit animam meam ad vitam, & non dedit in commotionem pedes meos. Quoniam probasti nos Deus: igne nos examinasti, sicut examinatur argentum. Induxisti nos in laqueum, posuisti tribulationes in dorso nostro, imposuisti homines super capita nostra. Transiimus per ignem & aquam, & eduxisti nos in refrigerium. Introibo in domum tuam in holocaustis, reddam tibi vota mea, quae distinxerunt labia mea, &c. Venite & audite, & narrabo, omnes qui timetis Deum, quanta fecit anima mea. Ad ipsum ore meo clamaui, & exultaui sub lingua mea: Iniquitatem si aspexi in corde meo, non exaudiet Dominus: propterea exaudiuit Deus, & attendit voci deprecationis meae. Benedictus Deus qui non amouit orationem meam, & misericordiam suam à me. Hic Hymnus noster ἐμβαθήει, & vt sic appellem, regressorius, erit. Qui si molestiam tibi creat, clauda aures, non enim dicam, amputa. Obtura, satis est. Hęc de Prophetiis Miseni, quarum quod pauciores sunt contradictionibus, mendaciis & conuiciis, id ne mireris. Nondum Misenus noster in prophetando tam exercitatus est, quàm in sibimetipsi contradicendo, & calumniando. Nunc ad alia.